

Volonski je pobral vse svoje ne veliko premoženje in, posloviši se, odpotoval v Italijo. Pred odhodom je imel kratek pomenek z Olgo Mihajlovno. Nista si imela mnogo povedati, zato ker sta že davno, morda pri prvem srečanju, molče razumela drug drugega. Obljubila sta drug drugemu — z vso dušo poprijeti se umetnosti, in stoprav potem, kadar se bodeta oba čutila dovršena mojstra, vsaki v svoji sferi, misliti na osebno življenje, na osebno srečo ...

V krčmi.

Vi pijete in se radujete,
Presrečni dete ogledujete;
Krepko je, lepo, ne tajim,
A vanje tožen jaz strmim.

Življenje naše žalosten je dar,
Ne bodi, človek, ga vesel nikar,
Bridkostno je in polno zmot,
Vsi žrtva trpkih smo usod!

Vi pijete in se radujete,
Presrečni dete ogledujete;
Nem pijem vino jaz, misleč:
„Trpi in na revnem svetu več!“ ...

Milislav Vrhovski.

Še nekaj črtic iz življenja Svetle.

Spisal: Antonin Zavadil.

Naroden pisatelj! Kaj vse imata v sebi te dve besedici — koga iz cele literarne trume zadene ta zavidanja vredna čast! Česa je vsega treba, s kakošnim sreem mora ustvarjati pisatelj, predno ga slovstvena zgodovina počasti sè sličnim priimkom! In ne samo to, koliko je treba, preden si to čast zasluži pri vsem narodu! Koliko je k temu treba ljubezni, pristne apostolske ljubezni, preden ga široke vrste naroda sprejmejo za svojega prijatelja in očeta ter na svojih nebrojnih ramah povzdignejo k višinam svojih veličanstev — duševnih knezov in vojvod.

Naroden pisatelj! To pomenja biti ljudstvu enak, stati ž njim po idejah in po obliki na ravno tisti stopinji, prešiniti v samo duševno jedro narodnega življenja. Natanko vzeto, malo jih je takih.